

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389582880/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

get at sige her paa Gaarden; det er en Pokkers Jens, eller snarere en Pigernes Jens! Huusholdersken stak et stort Stykke Kage til ham; Meiersken smidskede saa venlig ad ham; Fruerpigen ligesaa – ja selv een af de naadige Frøkener nikkede mildt, da hun gik ham forbi. Det lader til, at han bliver Skytte i Peers Sted. Det værste er, at han har vænt sig til at bande værre end nogen Matros.

Thiele, den 12te Mai 1709.

Det gaar mig ret godt, Gud være lovet! Vi ere sex Tjenere om Herren, Fruen, Junkeren og to Frøkener. Jeg har Tid nok at læse, og jeg forsømmer heller ikke mine kjære Bøger. Vel har jeg ingen Nytte af dem, men jeg kan alligevel ikke lade det være. Igaar bleve salig Hr. Sorens Bøger solgte; jeg købte for to Daler; jeg fik saa mange, jeg kunde bære. Deriblandt en stor Hob af Ovidius; een har til Titel: *ars amoris* en anden: *remedium amoris*; dem skal jeg først læse, for jeg gad dog vide, hvad de handler om. Engang havde jeg faaet fat paa dem i Hr. Sorens Studerekammer, men saa kom han og snappede dem fra mig, og sagde: *abstine manus!* Fingrene af Fittet! det er ikke for Dig!

Thiele, den 3die Juni 1709.

Hvem der bare forstod Fransk! Herskabet snakker inter andet, naar de spise, og jeg forstaaer ikke et Ord. Idag talte de om mig, for de saae tit hen paa mig. Engang havde jeg nær tabt Tallerkenen; jeg stod bagved Frøken Sophies Stol, hun vendte sig om og saae mig lige op i Ansigtet – det er en deilig Frøken, den Frøken Sophie! jeg har en stor Glæde af at see paa hende.

Thiele, den 13de Sept. 1709.

Igaar var her ret en urolig Dag. De vare her fra Viskum, og her var stor Jagt. Jeg var ogsaa med, og havde faaet en af naadig Herrens Bøsser. I Førstningen gik det godt nok, men saa kom der en Ulv forbi mig. Jeg havde nær tabt Bøssen af Forskrækkelse, og glemte reent at skyde. Jens stod ved Siden af mig, og skjød Ulven. »Du er et Hoved! sagde han: men jeg skal ikke røbe Dig.« Sirax efter kom naadig Herren forbi mig. »Du est et Fjog, Martæng! raabte han: Du tager Stikkepenge.« – »Jeg beder allerunderdanigst om Forladelse! svarte jeg: jeg er ganske uskyldig, men jeg har vist havt onde Fortalere hos naadig